

Marjoleine Tel, auteur van het boek *Meer Camping Geluk*, beschrijft **acht kampeertypes** die iedereen wel herkent.

KAMPEERTYPE NR 3:

Marco de weerman

“Het is me het weertje wel, hè?” Vanonder zijn geruite paraplu bekijkt Marco hoe jullie in de stromende regen toch maar de voortent opzetten. “Jullie treffen het niet,” weet Marco, “het wordt niet meer droog vandaag.” Zover waren jullie ook. Op Buienradar trekt een oneindige wolk zo traag als dikke stront van west naar oost over het land. “Ach, je moet maar zo denken: wat vandaag valt, valt morgen niet. Sterkte!”

Vorig jaar dreef je weg in de verzengende hitte van de Provence. Deze zomer vierden jullie coronaproof vakantie in eigen land: drie weken op camping de Hertenheuvel, voorzien van alle toeters en bellen. “Wat een weertje, hè?” In alle vroegte dringt Marco’s weersupdate door de kier van je caravanraam binnen. Je gluurde vanuit je gezellige bed onder het gordijntje door. “Zo is het, hollen of stilstaan,” praat Marco de buurman bij. Het blijkt onderdeel van zijn ochtendritueel, op de terugweg van de minisupermarkt waar hij zijn krantje en verse broodjes haalt.

Voorzichtig, om niemand wakker te maken, sta je op en rits je de voortent (alsof dat zachtjes kan!) open. De natte grondlucht prikt in je neus, net als de koperen ploert die fel in je ogen schijnt. Het gras dampet in het zonlicht.

“Na regen komt zonneschijn!” Marco verlegt zijn aandacht naar jou. “En wát een goedmorgen, buurvrouw! Je hoeft er niet eens meer voor naar Zuid-Frankrijk, het wordt tropisch de komende dagen. Maar we mogen niet klagen, we gaan lekker genieten voor zolang als het duurt.”

Marco’s voorspelling komt uit, het lijkt de Provence op de Hertenheuvel wel. De kinderen rennen van het zwembad naar de speeltuin buiten. Om af te koelen, doe jij zelfs met plezier een handwasje bij de speelbakken.

“Je loopt tegen een muur van warmte aan,”

‘In alle vroegte dringt zijn weersupdate je caravan binnen’

vindt Marco een paar dagen later als hij het toiletgebouw in badjas en slippers verlaat. “Je krijgt gewoon een klap in je gezicht als je naar buiten loopt. Met 32 graden voelt het in het buitenland veel aangenamer. Hier wordt het meteen zo plakkerig, zo benauwd. Maar...” en hij werpt een blik op de wolke-loze hemel, “het eind is in zicht. We krijgen onweer. Voel ik nu al een druppel?” In de namiddag begint het inderdaad te rommelen. Eerst ver weg, dan almaar dichterbij.

“Hoor je het? Of liever gezegd: hoor je het niet?” Marco kijkt je verwachtingsvol aan. “Het bos wordt muisstil. Het kan niet lang meer duren voordat het losbarst. Koffie bij ons?”

Op een holletje komen ook je man en kinderen aangesneld door de eerste druppels. “Wat een weer!” roept je partner, die snel de rits van Marco’s voortent achter hem dichttrekt. Steeds harder roffelt de regen op het tentdak.

“Gaan we het over het weer hebben?” Marco zet het kannetje koffiemelk op tafel. “Ik weet wel leukere onderwerpen. Bevalt het jullie hier een beetje, met dat pisweer?” ●